

גב שמצהה של האות י' היא בראש, אחר שבנוי ההיין היא בסוף, פמו זה ה' ח' בדורן לרוב, והיא נקבה. אלא י' על ה' ^(ז) הוא כתר, פחת ה' - שימוש. כל שפנ' פחת ר'.

ומושום שלא עשינו קצוץ ופרוד ביחור העליזון, שהכל יחוּד אחד, התקשה לי לעשות. (או בתה, או אמצעי, או שימוש) ותקודוש ברוך הוא שיזדע כל מהחשות, אמר, אחר שההתקף לטוב, שלא לעשות קבוץ ופרוד, (שמות כה) ת"יעשה המנו"רה, תעשה מעצמה כמו השכינה, תעשה מעצמו של הקודש ברוך הוא בל פרוד. שאר הכלים שביהם היא שכינה שימוש, (שם לו) וייש בצלאל.

ובכל מקום ששכינה תחתונה, היא עטרה של העמוד האמצעי, בשגשלה מבינה, שהיא העולם הבא, ודאי אין הכרה לאדם בקדוש-ברוך-הוא ולא בכל מדותיו, עד שיבנים לשער הזה, שנאמר עליו (וחלים קיה) זה השער לה'.

באות ל', שהוא יי' ^(ז) היא כלולה מפל ספירה ומפל האותיות של השמות, מפרשים ונטרים. היא נקדחה בכל אות ואות, שימוש מה עטה. וזה עטרה על ראש, מהצד שלה של התעמים, כמו סגול נקודה פחת ברפי הפה ^(ז), (ישעה ט) והארץ הרים וגלו. והיא באמצע עמו, מחצית השקל, בשורק. והוא עטרה על ראשו מצד הסגולתא.

וירק מקף שופר הולך סגולתא. באותיו זמן היא בתר על ראש המלה, בתר יתרנו לך ה' אלהינו. היא יודעה באותיו שנאמר בו, במפלא מפק אל תדרש ובמקפה מפק אל פחקר. שבחה הוא נזע שהוא ראשון למעלה בכתיר,

ברישא, בתר דבתרין ההיין איה בסופה, בגונא דא ה' ה'י, אהן לרוב, ונוקבא איה. אלא י' על ה' ^(ז) פגא, תחותה ה', שימוש. כל שפנ' תחותה ר'.

ובגון דלא עבידנא קצוץ ופרוד ביחור דלעילא, דכלא יהוד חד, נתקשה לי למעד. (או נהא או אכען, או שטוח) וקודש א בריך הוא דידע כל מחבתין, אמר, בתר דדא לטוב אתקון, דלא למעד קצוץ ופרוד, (שמות כה) ת"יעשה המנו"רה, תעשה מעצמה בגונא דשבינתא, תעשה מעצמו דקודש א בריך היא, بلا פרוד. שאר מאניון דבhone איה שכינתא שימוש, (שם לו) וייש בצלאל. ובבל אחר דשבינתא מתאה איה עטרא דעמדוֹ אמאצעיתא, בד נטילת מן בינה, דאיו עלמא דאתמי, ודאי לית ידיעה לבר נש. בקודש א בריך הוא, ולא בכל מדות דיליה, עד דיעיל בהאי תרעא, דאטמר עלה (תחלים קיה) זה השער לדי'.

באות ל', דאייה יי' ^(ז), איה כלילא מכל ספירה, ומכל אהון דשםן, מפורים ונטרים. איה נקודה בכל את ראת, שימוש תחות בעלה. ואיה עטרה על רישיה, מפטרא דילה דעתמי. בגון סגול נקודה תחות ירכי מלכא, (ישעה ט) והארץ הדום רגלי. ואיה באמצעיתא, עמיה, מחצית השקל, בשורק. ואיה עטרה על רישיה, מפטרא דסגולתא.

וירק מקף, שופר הולך, סגולתא, בההוא זמנה איה בתר על רישא דמלכא, בתר יתנו לך יי' אלהינו. איה ידיעת ההוא דאטמר ביה, במפלא מפק אל תדרש ובמקפה מפק אל תחקור. דבה אשטמא, דאייה ראשון,